

De gamle sange fik nyt liv

Syng den igen og det norske mandskor Flekkerøyguttene skabte fest og glæde i Skjern

LEDER • Kristi kærlighed driver os til at møde mennesker med hjælp og omsorg

SIDE 12 • Fundamentet under Den Norske Kirke er skredet hurtigere, end Kurt Hjemdøl lige havde regnet med

PRÆDIKEN • Jesus udfordrede farisæerne til at lade Guds ord forme deres liv i praksis og ikke kun i teori

Førsteparket til et lovsangsbrøl uden lige

En førstegangsdeltagers indtryk

Af Christina Flyvholm

Feature

Den ene dråbe efter den anden rammer bilens forrude. I perioder falder de så hurtigt, at vinduesviskerne har svært ved at følge med. Jeg er på vej til Skjern en oktoberaftermiddag ad en af de der veje, hvor man kan se fjorten dage ind i næste uge. For enden af GPS'ens rutevejledning er jeg blevet sat en krukke med lovsangsguld i udsigt pakket ind i et arrangement med efterhånden nogle år på bagen. Et af trækplasterne er mandskoret Flekkerøyguttene fra Norge. Jeg tænker på, hvad mine jævnaldrende venner mon skal bruge deres lørdag på?

Da jeg får moslet mig ind gennem indgangsdøren til Skjern Kulturcenter med kamerataske og stativ, er der stille. Jeg forsøger at orientere mig og vælger hurtigt at passere et skilt med ordet 'mindesammenkomst'. Det kan umuligt være der, jeg skal ind. Lidt efter træder jeg ind i hallen og ser, at der allerede sidder en del mennesker rundt omkring på de nederste tribuner i hjørnet ved indgangsdørene. Det er *Syng den igen*-koret og mandskoret fra Norge.

De snakker lystigt, mens de balancerer med plastikkrus og paptallerkener i hænderne. Desværre er serveringsvognen midt på gulvet allerede rippet for kage, men kaffe er der som forventeligt nok af. Beklageligvis tilhører jeg ikke det kaffedrikkende segment og tjekker for en sikkerheds skyld, at jeg har fået min vandflaske med.

Forventningsfuld summen

Lyden i hallen er på én gang fortættet og rungende. Jeg kigger rundt på de mange

mennesker: Mænd og kvinder, nordmænd og danskere, tykke og tynde i skøn forening. Selvom nogle af dem tydeligvis har været underlagt et ufrivilligt hårfarveskift, ser jeg trods alt ingen stokke og rullatorer. Og efter et hurtigt blik på scenen kan jeg til min lettelse konstatere, at der heller ikke er nogen, der har taget en sav med. Så langt, så godt.

Stemningen minder lidt om en længe ventet lejrskoletur: Nu sker det endelig! En forventningsfuld summen; glæde der om få timer skal indløses. Scenen er pyntet. Lyd- og lysfolkene er på plads bag ved deres pult og har lavet små trafikbump på hallens gulv, så man ikke snubler i mikrofonledninger. Stol efter stol er placeret i optimistisk antal på gulvet mellem tribunerne og scenen. Nordmændene er lige ankommet, og formanden for *Syng den igen*-udvalget byder velkommen og giver informationer om indkvartering og aftensmad.

»I aften skal vi synge evangeliet,« siger han. Ingen tvivl om, at de mennesker, der

Marna Slot Vinther fra Skjern synger med i *Syng den igen*-koret.

sidder her, har glædet sig i ugevis, ja, måske nærmere et helt år.

Men hvad er det, der er så godt ved at synge med år efter år? Og hvorfor tiltrækker *Syng den igen* så mange mennesker?

Engang skal vi synge sammen i himlen

Marna Slot Vinther fra *Syng den igen*-koret står og leder efter noget i sin taske, da jeg præsenterer mig for hende.

Fotos: Christina Flyvholm

Her ses Syng den igen-koret, Flekkerøyguttene, Cirka og aftenens band, der er på scenen hele aftenen til Syng den igen i Skjern den 7. oktober. I alt deltog 1250 mennesker i arrangementet.

»Man bliver så glad, når man synger. Man glemmer hverdagens problemer,« fortæller hun og smiler overbevisende. Hun er 63 år, lokal og har flere gange været med i koret, selvom hun ellers ikke er med i et kor til daglig. Det var på opfordring fra et kormedlem i *Syng den igen*-koret, at hun sagde ja til at deltage første gang.

»Jeg havde nærmest sceneskræk bare af at gå op ad trappen til scenen. Jeg var også lidt beklemmt ved at skulle være på scenen hele aftenen,« husker Marna. Men alt det er hun kommet over. Næsten.

»Jeg står heldigvis ikke i første række i år,« griner hun.

Marna og hendes mand mistede deres søn i 2003. Han fik kræft og blev kun 23 år.

»Han var meget musikalsk, så vi sang og spillede meget derhjemme. Når jeg synger i koret, tænker jeg på, at engang skal vi synge sammen igen i himlen.« Marna smiler og fortsætter: »Et af årene, jeg var med i koret, sang vi på et tidspunkt om himlen. Og det var simpelthen som at

høre et helt englekor, da vi sang.« Hendes øjne stråler, mens hun fortæller.

Men det er også selve fællessangen, der gør det til en stor oplevelse at synge med i koret.

»Vi er cirka 60 på scenen, men vi er jo bare nogle få mennesker i forhold til alle dem, der er ude i hallen. Vi kan ikke rigtig se publikum, for der er mørkt i hallen, men vi kan høre dem. Det er så specielt at stå på scenen, fordi der kommer et lovsangsbrus imod én. Det er så fantastisk,« siger Marna begejstret.

Fra publikum til kordeltager

Marna var ellers indstillet på at sidde blandt publikum i år. Men to dage før *Syng den igen* blev hun pludselig spurgt, om hun ville tage over for én, der havde været nødsaget til at melde afbud i sidste øjeblik. Og hun sagde ja på stedet.

»Jeg elsker at synge. Og der er et godt fællesskab mellem os, der er på scenen. Mange af os ses bare denne ene gang om året, og så er det så fantastisk at mødes igen og nærmest begynde samtalen, hvor vi slap den sidst.«

Normalt får kordeltagerne sangene til *Syng den igen* på forhånd, så de har mulighed for at øve sig. Men på grund af det korte varsel, var det ikke muligt for Marna i år. ▶

Marna synes, det er fantastisk at synge med i det store kor.

»Jeg kender næsten alle sangene, og vi øver dem jo også igennem i dag, så det skal nok gå,« siger hun roligt.

Jeg vil gerne se, hvordan *Syng den igen* ser ud fra Marnas plads i koret. Derfor lister jeg mig op i det allerøverste hjørne af tribunen på scenen, mens de øver. Der er en god udsigt over hallen heroppe fra, og jeg forsøger at tage et par billeder som dokumentation. Men det viser sig at være svært at undgå rystede billeder, fordi flere i koret slår takten med fødderne. Til gengæld har jeg førsteparket til et lovsangsbrøl uden lige. Og det er ret imponerende.

Det vækker gode minder

Allerede klokken 18.10 er en del stole besat i hallen. Aftenens program begynder først klokken 19, og tanken strejfer mig, om der mon er stole nok, for folk strømmer ind ad døren. De har fundet det pæne tøj frem, og mange af mændene møder endda op i skjorte og habitjakke. Det er ikke bare en lovsangsaften. Det er en festaften. Formanden for *Syng den igen*-udvalget, Karl Gustav Nielsen, har et bud på, hvorfor arrangementet er så populært: »Folk vil selv synge med, og de vil synge med på sange, som de kender.«

Endelig byder konferencieren velkommen, og festen kan begynde. Og aftenen lever vitterligt op til sit navn. Mange af sangene er slidstærke, gamle vækkelses-sange, som jeg lærte som barn i den lokale sognegård. Det vækker gode minder, og jeg sender en kærlig tanke til min mor,

Selvom stemmerne er norske, lyder Flekkerøyguttenes sange velkendte i danske ører.

Der er igen i år stor opbakning til den velkendte lovsangsaften.

der holdt dem i live i mit barndomshjem ved at nynne dem gennem dagens gøremål. Bortset fra en andagt af præsten i Harboøre er det en aften, hvor den ene lovsang følger efter den anden. I alt 34 fælles- og solosange foruden fire indslag med instrumental musik!

Efter knap to timers sang er den forestående kaffepause en kærkommen lejlighed til at få smurt stemmebåndene og hilst på venner og bekendte fra nær og fjern. Her møder jeg også Marna, der kommer ned fra scenen med et stort smil.

»Det er så fantastisk!« udbryder hun og slår grinende hænderne sammen.

Velkommen hjem

Da kaffen og snakken har givet fornyet styrke, fortsætter sangen. Og det er glædeligt at konstatere, at nye klassikere som for eksempel nogle af Stuart Townends sange også har sneget sig med på repertoire. Det er dog stadig tre mastodonter som *Salige vished*, *Ja, en gang mine øjne skal* og *Perleporten*, der for alvor er populære og udløser det, der i Indre Mission kommer tættest på headbanging: Nærmest råbende sang fremført at et menneskehav i oprejst position. En ældre herre skiller sig dog ud fra mængden ved at stå med opløftede arme. Det overrasker mig, for

jeg troede, at det kun var unge mennesker, der gjorde det. Og pludselig opdager jeg, at et par unge mænd står i nærheden og synger med for fuld hals.

Den smukkeste oplevelse finder dog sted, da Flekkerøyguttene improviserer

og beder alle om at synge med på *I Himlen er en gylden stad*. Efter første vers dukker Marna op på storskærmen. Og jeg tænker med et glædessmil på det, hun fortalte om at synge med sin søn i himlen,

mens omkvædet ruller gennem hallen: »Velkommen hjem! de vil synge glad, velkommen hjem! de vil synge glad, ja, engle vil stå på den himmelske strand og synge velkomstsang.«

Man bliver høj af det

Aftenen er til ende, og jeg fanger Marna til en sidste kommentar.

»Det har været en fantastisk aften! Man bliver helt høj af det,« konstaterer hun og smiler stort. »Hvis jeg bliver spurgt om at være med i koret igen næste år, siger jeg helt klart ja tak.«

Det varer dog lidt, før Marna får fri. Hun har lovet at hjælpe med at stable stole for at gøre plads til morgendagens håndboldkamp.

Da jeg kører hjem, er regnen omsider holdt op. Jeg tænker på, hvorfor man ikke synger de gamle sange så ofte blandt yngre kristne. Måske er det melodierne, måske er det tiden, måske er det ikke lykkedes at give sangene videre. Budskabet fejler i hvert fald ikke noget. Engang vil jeg måske stå omgivet af mine jævnaldrende og råbesynge en hel aften til sange, som til den tid vil være gamle, og som en yngre generation måske har glemt værdien af. Ja, det er vel det, jeg allerede gør, når jeg deltager i lovsangstræf.

Mens gadelygterne sender lysstråler gennem forruden, bliver jeg enig med mig selv om, at det bestemt ikke var en dårlig måde at bruge sin lørdag på. 🍷

Sådan ser det ud fra scenen, før det går løs.

Og sådan ser det ud få minutter før start.

